

Arrest

nr. 132 299 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 tot inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2014 neemt het bestuur ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tevens wordt diezelfde dag een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

1.1. De motieven van de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 juni 2014 luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: I.

geboortedatum: 22.05.1982

geboorteplaats: Karachi

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijding van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen.

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27§1 van vernoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor ene bestemming van hun keuze, deze staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27 § 3 van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 07/05/2014). Terugleiding naar de grens.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 12/09/2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd op 14/12/2012 beëindigd doordat betrokkene afstand deed van zijn aanvraag .

Betrokkene heeft op 11/02/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/04/2014. Deze beslissing is op 07/05/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A.S., 01/01/1970). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

1.2. De motieven van de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 17 juni 2014 luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: I.

geboortedatum: 22.05.1982

geboorteplaats: Karachi

nationaliteit: Pakistan

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07/05/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene werd nochtans door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de

omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011),

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A.S., 01/01/1970). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 17 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

2.3. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat in casu om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.4. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

2.5. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

2.6. De verzoekende partij betoogt aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM slechts heel summier dat *“hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong”*. De verzoekende partij komt evenwel niet verder dan deze loutere stelling dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan.

2.7. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, en bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij het enkel heeft over een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de asielaanvraag van verzoeker, na grondig onderzoek, op 2 september 2014 definitief door deze Raad werd afgewezen.

2.8. Wat artikel 8 van het EVRM betreft dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet getrouwd, noch wettelijk samenwonend is met diens partner S.A. Het koppel woont evenmin samen op hetzelfde adres en de verzoekende partij bevindt zich slechts sinds eind 2012 in het Rijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad er vooreerst op dat dit artikel niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw S.A. die in België verblijft en werk heeft. Hij stelt eveneens dat hij een gezin vormt met haar en haar dochter.

Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts sinds 4 september 2013 'religieus gehuwd' is met mevrouw S.A. De Raad wijst er op dat een religieus huwelijk geen burgerrechtelijk huwelijk noch een wettelijke samenwoning uitmaakt. Daarenboven kennen zij mekaar slechts sinds april 2013. Daarenboven geeft de verzoekende partij zelf aan woonachtig te zijn te Brugge daar waar zijn partner woonachtig is te Kortrijk. Verzoeker beweert dat hij wenst te gaan samenwonen met zijn partner mevrouw S.A. op een eenzelfde adres en dat hij de benodigde documenten voor een wettelijke samenwoning heeft ingediend te Kortrijk.

Uit voorgaand onbetwiste feiten blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een langdurige relatie, noch van een effectieve samenwoning, minstens niet ten tijde toen de bestreden beslissing genomen werd, noch van het feit dat verzoeker met zijn partner wettelijk samenwoont. De korte duurtijd van de relatie, met name iets meer dan een jaar, het gebrek aan effectieve samenwoning, de afwezigheid van een burgerrechtelijke huwelijksband of wettelijke samenwoning zijn alle elementen die de stelling dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM tegenspreken. De gesolliciteerde 'getuigenverklaringen' van derden vermogen dit niet zonder meer te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestaan van een gezinsleven niet voldoende aannemelijk maakt en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70).

De verzoekende partij die, niettegenstaande het feit dat zijn asielaanvraag werd verworpen en zijn aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, toch illegaal op het Belgisch grondgebied is gebleven, kon dus op geen enkel moment de rechtmatige verwachting hebben gekoesterd zijn gezinsleven op het grondgebied te kunnen voortzetten. Verzoeker wist in casu dat hij het grondgebied diende te verlaten nadat zijn asielprocedure zou worden afgesloten en dat hij slechts gedurende de duur van die procedure wettig op het Belgische grondgebied kon verblijven. Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar hij zich op beroept van meet af aan precair waren. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81 § 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82).

De verzoekende partij toont niet aan dat hij een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM en hij toont al evenmin aan dat het vermeende gezinsleven niet elders kan plaatsvinden. Zodoende kan de verzoekende partij zich dus niet beroepen op de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van

artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad merkt dienaangaande tevens op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart. Indien hij van oordeel is een duurzame en stabiele relatie te kunnen aantonen dient hij thans gebruik te maken van de voorziene procedures, wat hij tot nog toe heeft nagelaten te doen.

Er werd geen schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen alsook de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte het redelijkheidsbeginsel.

3.2. De verzoekende partij licht haar eerste middel integraal als volgt toe: *“Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet afdoende gebeurd.”*

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om de aangevoerde schending van *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte het redelijkheidsbeginsel”* toe te lichten. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State is dit onderdeel van het middel dan ook onontvankelijk daar de verzoekende partij niet toelicht op welke wijze deze rechtsregels precies geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing.

3.4. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

3.5. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet behelst diezelfde formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft met betrekking tot de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, maar hiermee niet aantoont dat verweerder deze bepalingen heeft geschonden.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de motieven voor het inreisverbod van 17 juni 2014 (bijlage 13sexies) duidelijk weergegeven zijn in de bestreden beslissing:

*“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;
Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat;*

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07/05/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene werd nochtans door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011),

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (A.S., 01/01/1970). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met diens betoog de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zo voert verzoeker geen enkel betoog aangaande het gegeven dat hij het inreisverbod van twee jaar kreeg opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 7 mei 2014.

3.6. Wat betreft het tweede middel, de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, blijkt uit punt '2. Ontvankelijkheid' dat er geen schending van deze hogere rechtsnormen aangetoond wordt.

Het beroep is dan ook onontvankelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2014 (bijlage 13septies) en ongegrond ten aanzien van het inreisverbod (bijlage 13sexies), eveneens van 17 juni 2014.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC